

Zapomenutý příběh plukovníka Alfonse Ševčíka

Alfons se narodil roku 1894 v rodině sedláka Karla Ševčíka ze Šubířova, kterého jsme měli možnost poznat jakožto osmého praděda v našem rodopisném vyprávění. Rodině se i přes těžký život v horách vedlo nejspíš velmi dobře, protože otec umožnil svým dětem dobré vzdělání. Alfons byl poslán na studia do Prahy, měl se stát učitelem. Jenomže začala první světová válka a tak byl přímo ze školních lavic povolán na frontu. Narukoval ještě jako rakousko uherský voják, po roce na východní frontě se ale s mnoha dalšími nechal zajmout a vstoupil do československých legií. S nimi pak prošel celé Rusko až do Vladivostoku kde se legionáři po letech tvrdých bojů nalodili na americkou loď, která je měla odvézt domů. Cesta zpět se ale nakonec protáhla na celé dva roky.

Po návratu z legií už Alfons zůstal u armády, která ho ale velmi brzy převedla k četnictvu. Během své četnické praxe šéfoval stanicím v Hranicích, v Ostravě, později byl velitelem četnického oddělení v Brně a v roce 1938 už byl jedním z nejvyšších důstojníků na zemském velitelství v Brně a nakonec i v Praze. Začátkem okupace byl ale jako legionář u četnictva okamžitě penzionován.

Poslední rok války dokonce strávil v cele na Pankráci. Byl obviněn za spojení s Londýnem a hrozil mu trest oběšením. Před jistou smrtí ho na poslední chvíli zachránilo květnové povstání 1945.

Po válce se opět vrátil do služby. Za zásluhy v prvním i druhém odboji byl odměněn Československým válečným křížem a dalšími vysokými vyznamenáními. Dokonce už byla i na spadnutí generálská hodnost, když tu přišel únor 1948, a s ním nucené personální změny. Ještě chvíli setrval v řadách nově budovaného Sboru národní bezpečnosti a pak byl nenápadně odeslán do výslužby. Nepomohlo mu ani blízké přátelství s Ludvíkem Svobodou ani to, že svědčil při procesu s K. H. Frankem.

Po odchodu do civilu se věnoval historii a přednáškám.